

Γουμενίσσης Δημήτριος: Παραπικρασμός από την παραφροσύνη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

«Κατά τήν ἐκκλησιαστικήν αντίληψιν ὑπάρχουν τρεῖς βαθμοί πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου: ἡ ὑπερφυσική κατάστασις, ἡ φυσική καί ἡ παρά φύσιν ἢ ἐναντίον τῆς φύσεως. Ἡ παρθενία καί ἡ μοναχική σωφροσύνη, ἐννοούμεναι ὡς δωρεαί τῆς χάριτος, ἀνήκουν εἰς τήν πρώτην κατάστασιν. Εἰς τήν δευτέραν κατάστασιν κατατάσσεται ὁ εὐλογημένος γάμος. Πᾶσα ἄλλη μορφή σαρκικῆς ζωῆς εἶναι πνευματικῶς ἢ κατωτέρα ἢ παρά φύσιν... Ὁ καθηγιασμένος γάμος, ὁ πειθαρχημένος, ὁ χωρίς διαστροφήν, διατηρεῖ τόν ἄνθρωπον φυσικῶς καί ἠθικῶς, ἐνῶ πᾶσα ἄλλη μορφή σαρκικῆς ἀπολαύσεως, ἔστω καί ὑπό ὄνειρῶδη μόνον μορφήν, διαφθείρει ὁλόκληρον τόν ἄνθρωπον, ἥτοι τήν ψυχήν καί τό σῶμα» (ἀρχιμ. Σωφρονίου, “Ἀσκησις καί Θεωρία (περί τῶν βάσεων τῆς ὀρθοδόξου ἀσκήσεως)”, ἐκδόσεις Ἱ. Μονῆς Τιμίου

Προδρόμου Ἑσσεξ Ἀγγλίας, σ. 62).

Ὅπως οἱ διαπιστώσεις ὅλων τῶν συγχρόνων μας Ἀγίων, ἡ διάγνωση τοῦ Ὁσίου Σωφρονίου δέν εἶναι εἰσαγγελική, ἀλλά θεολογική, ἐκκλησιαστική, πατρική, θεραπευτική. Δείχνει πρὸς τό κατὰ Χριστόν ἦθος τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει ἐλπίδα Ἀναστάσεως καί δέν ὑποκύπτει στόν παραλογισμό τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ἀντίθετης φθορᾶς.

Ὁ συγχρονιστικός ἄνθρωπος τῆς μεταβολικῆς ἀλλοτρίωσης φθείρει ἀπό κληρονομημένη καί συσσωρευμένη καταπιεστική ἄγνοια ὅ,τι τοῦ δώρισε ὁ Θεός (γιά νά ζεῖ μέ σωφροσύνη διακοινωνίας καί αἰωνική προοπτική σωτηρίας).

Πῶς θά ἐπανέλθει; Πότε θά ἐπανέλθει; Γιατί δέν ἀποτολμᾷ νά ἐπανέλθει;

Τί τόν φοβίζει;

Μήπως τρέμει σάν ἐλεεινὸς σκλάβος ἄλλων ἐποχῶν τόν ἴδιο του τόν αὐτειδωλικὸ ἑαυτισμό;

Ἀπό τὰ ἰδεολογικά ναρκωτικά μαζοποίησης ἀνελεύθερων φθάσαμε πρό πολλοῦ στή μπαζοποίηση τῶν ἀνθρώπων, στήν ἀνεκτική παραδοχή καί τόν ἐλεύθερο ἐθιμισμό τῶν ψυχωσικο-σωματικῶν ναρκωτικῶν. Ὑπόδουλοι τῶν τροπισμῶν τῆς ἐθελοδουλείας μας.

Ἀπό τή μιά ἄκρη τοῦ ἀπάνθρωπου δημόσιου στιγματισμοῦ ἢ καί τῆς ναζιστικῆς θανάτωσης τῶν ἐκτρόπων, φθάσαμε σήμερα στήν ἄλλη ἄκρη, ἐπίσης ἀκραία, στή διεθνή καί δημόσια νομιμοποίηση, διαφήμιση καί διδασκαλία τῆς παρατροπικῆς ἀναίδειας καί τῆ φίμωση κάθε συνειδησιακῆς διαμαρτυρίας. Ὑπόδουλοι ἐνός ὁδοστρωτήρα ἐκπτωτικῶν ἐθισμῶν.

Ἀπό τὰ ἀνατομικά παντελόνια γυρίσαμε στήν ἡμιγυμνωσύνη καί τήν ξεγυμνωσύνη τῆς κινούμενης σάρκας, πού δέ δείχνει νά διατηρεῖ παρά μόνο ἵχνη ἐμψύχωσης. Παγκοσμιότητα μιᾶς καταναλωτικῆς καί καταναλώσιμης ἐξατομίκευσης ἀλόγων εἰδῶν καί ὅχι ἐλλόγων ἀνθρώπων.

Ἀπό τήν οἰκογενειακή καταπίεση τῶν γυναικῶν καταντήσαμε σέ ἐλευθερογαμίες τῶν ἤδη ἐγγάμων καί καταφρονητική διαχείριση τῶν παιδιῶν, ὅσων βέβαια προλαβαίνουν τό ἐλάχιστο ἀνθρώπινο δικαίωμά τους, νά ἀναπνεύσουν μετά τόν 9ο μήνα τους.

Ἀπό τό booling κάθε εἶδους στό ἡμιπαρασκήνιο, ἔχουμε εἰσαγάγει στό προσκήνιο

τό πλημμυρικό ιδιογνωμικό booling τῶν πάντων κατά πάντων.

Άφάνταστα συμπλεγματική κατάντησε ἡ ἐποχή μας.

Δέν συνέρχεται, οὔτε κι ὅταν καταρρέουν οἱ ὀφθαλμοφανεῖς αὐταπάτες τοῦ αὐτερωτισμοῦ καί τῆς νεκροποιοῦ παθολογίας της μέ τόσες καταιγίδες οὔτε κι ὅταν βιώνει τίς ἀντικοινωνικές συνέπειες τοῦ ἀναιδισμού της (μέ σχέσεις πού διαφθείρονται καί φθείρονται τόσο εὐκόλα καί ἀποτελοῦν ἀντιπρότυπα γιά τή νέα γενιά).

Ἀκόμη κι ἂν ἐπιδοτηθοῦν κάποια στιγμή προγράμματα ἐντατικῆς ψυχοθεραπείας, ἀποδεικνύεται στήν πράξη πώς δέν ἐννοεῖ νά ἱαθεῖ καί δέν προτιμᾷ νά ἱαθεῖ καί δέν θέλει νά ἱαθεῖ. Διότι ἄρχισε ἀπό καιρό νά “ἀρμενίζει στραβά τό καράβι”.

Ίσως πολλοί ἀντιτείνουν πώς οἱ πάντες ἔχουν τά χάλια τους.

Ὡστόσο γιατί νά διαφημίζονται εἰδησεογραφικά συνεχῶς μόνο τά ἀντιπαραδείγματα καί ὄχι τά τόσα λαμπρά παραδείγματα καί ὑποδείγματα; Μέ μιά τέτοια παραλογισμένη διαφημιστική λογική —κυρίαρχη διαφήμιση τῶν ἀντιπαραδειγμάτων— θά πρέπει μᾶλλον νά στυλιζαρίσουμε παντοῦ μιά μεγάλη-μεγάλη ταμπέλα:

«τό μαγαζί-ἀνθρωπότητα ἔκλεισε, πωλεῖται ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνα, ἡ τιμή του εἶναι πρό πολλοῦ ἀτιμασμένη, ζητοῦνται ρομπότ νά τόν ἀγοράσουν, ἡ τεχνητή νοημοσύνη μπορεῖ νά ἀπευθύνεται στούς διεθνικούς τῆς ἐλευθεριότητος».

Ὅλα αὐτά ἐκκινοῦν ἀπό τή libido καί τίς ἐλευθεριάζουσες παραδοχές της. Ὅλα αὐτά ξεκινοῦν ἀπό τόν ἄκρατο τυραννικό “ἐπιθυμισμό” πού δουλαγωγεῖ τό ἀνθρώπινο “εἶναι”, ὥστε νά “παρα-εἶναι” καί νά “ὑπο-εἶναι”. Ζοῦμε τό μηδενισμό τῆς κατεφθαρμένης γνώμης καί τῆς διεφθαρμένης ἰδιογνωμοσύνης, σέ κάθε διαβάθμιση καί κάθε ἐκδοχή.

Διεθνῶς χάνουμε —ἂν δεν τό χάσαμε ἤδη— ἀκόμη καί τό στοιχειῶδες μέτρο τοῦ νά σέβεται κανεῖς καί νά ἀποφεύγει νά προκαλεῖ τή δημόσια αἴσθηση τῆς “κοινωνικῆς” πλειοψηφίας.

Καταντήσαμε ἀδηφάγοι δημοσιευτές τῆς ψυχικῆς καί τῆς σωματικῆς γύμνιας. Δέν ἐμπορεύονται μόνον οἱ παράνομοι ἐκμεταλλευτές εἰσαγόμενα ἀνά τόν κόσμον μεταναστευτικά “ἀντικείμενα” ἡδονοπραξίας. Ὅλη ἡ διεθνιστική “κοινωνία” καί τά ἠλεκτρονικά μέσα διακοινωνίας ἀναγκαστικά διαφημίζουν σάρκα, τήν ἐξωτερική ἀνατομία τῆς ψυχικῆς ἀπρέπειας, τῆς ψυχικῆς ἀπογύμνωσης, τῆς ψυχικῆς νεκροποίησης.

Βιώνουμε παγκοσμίως —τουλάχιστον οἱ πολυπολιτισμένοι— μιά ὑπαρκτική “λογική” καί “οἰκο-λογική” κρίση. Εἴμαστε ξένοι μέ τόν ταυτοτικό μας “οἶκο”, μέ τή φυσική μας θεόπλαστη ταυτότητα.

Κι αὐτό εἶναι χειρότερο ἀπό τίς πλημμύρες, πού ξεγύμνωσαν τή συνολική ἀδυναμία μας, μήπως καί ἀντιληφθοῦμε τίς πλημμυρικές ἐκτροπές μιᾶς ἄκρως ὑδαροῦς κοσμικῆς ζωϊκότητας.

Εἶναι ἡ ἴδια πάντοτε ὑδαρής ἀρρωστία πού κατά βάθος “ἐλαττονεῖ λαούς”. Στό γονιδίωμά συμπλέκονται δημόσια λογῆς-λογῆς αὐτερωτικές (πιό πολύ, παρά ἐρωτικές) παραδοχές, ἔκδοχα καί ἀνατομικῆς καί μή ἀνατομικῆς ἀδηφαγίας. Συμπλέκεται πρό πολλοῦ ἡ ἀναιδέστατη μόδα καταφρόνησης τῆς θεοειδοῦς μας ταυτοποίησης. Ἀπόμεινε τό υἱοθετημένο καί κυρίως ἀθλιωμένο παιδί τῆς τυφομένης ἀλαζονείας καί τοῦ διαθεόμενου πρακτικοῦ ἀθεϊσμοῦ. Ἡ ἀλαζονεία παράγει αὐτοάνοσους ὑπανθρώπους καί ὁ ἀθεϊσμός λοιμωξιακούς ὑπερανθρώπους, ἐγκοσμικευτικῆς προσθανάτιας ἀνεπάρκειας. Ἀναπαράγονται πεθαμένες συνειδήσεις καί φιμωμένα στόματα, ὁ ἐλέγξιμος ἐθισμός τῆς ἰσοπέδωσης.

Τό νά προτιμᾷ κανεῖς τίς ἀτομιστικές ψυχολογικές καί βιολογικές του ἐπιλογές —μέ τό ἐλάχιστο μέτρο αὐτοσυγκράτησης ἀπό τή δημοσιότητα— ἐνέχει κάποιο μέτρο λογικοῦ συνειδησιακοῦ εὐπρεπισμοῦ. Ἐνέχει κάποιο μέτρο αὐτοσεβασμοῦ καί ἑταιροσεβασμοῦ καί προπαντός κοινωνικοῦ σεβασμοῦ.

Τό στοιχειῶδες φρένο (μεταξύ ἰδιωτικοῦ βίου καί δηλωσιακῆς δημοσιότητας) σημαίνει πῶς λειτουργοῦν στήν κοινωνία κάποια φρένα. Σημαίνει πῶς ἡ κοινωνία μπορεῖ ἀκόμη νά ἐμπνέει, νά ὀριοθετεῖ τά φρένα στά κοινωνικά της μέλη καί στελέχη. Σημαίνει πῶς αὕτη ἡ κοινωνία —πέρα ἀπό τόν ἐξατομισμό τῶν ἀποδομήσεων— τουλάχιστον μπορεῖ ἀκόμη νά λέει στή συνείδηση της καί στίς συνειδήσεις τῶν μελῶν της πῶς ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει μέν εἰσέτι τό δικαίωμα τῆς ὅποιας ἔκπτωσης [πρίν τήν ἔσχατη ἀναμέτρηση τῆς Κρίσης], ἀλλά προπαντός ἔχει καί τό δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς λεβέντικης μετάνοιας, τῆς σκληρῆς ἀλλά

χαρμόσυνης ανάνηψης.

Διότι —αυτό πού δέν τό λένε δημόσια πλέον τά ΜΜΕ, διότι δέν προκαλεῖ καί δέν πουλάει— ὁ ἄνθρωπος εἶναι θεολογικό ὄν, δέν εἶναι μόνο φθορογέννηση καί θανατογένεση.

Ὅμως, ὅταν ὅλη ἡ ἁμαρτητική συνειδησιακή (ξαστοχική) ἀπόνοια μετατρέπεται σέ νομιμοποιημένη δηλωσιακή πρακτική, παράγονται παρασιτικές παραμορφώσεις στήν ἀνθρωπινότητα, ἕνα πολυμορφικό ἔκδοχο αὐτοσαρκασμοῦ.

Τό “ὅ,τι θέλω κάνω” καί “τά πάντα μοῦ ἐπιτρέπονται” καί “κάθε φρένο πρέπει νά στοχοποιεῖται”, κατάντησε νά εἶναι σήμερα ἡ πιό γνωστή καί ἐπαναλαμβανόμενη δημόσια παραδοχή καί διαφήμιση, μιά ἀσυνείδητη ὠραιοποίηση τῆς ὑποσυνείδητης ἀπόγνωσης ἐμπρός στή συνειδησιακή ἐνοχικότητα.

Μάλιστα, ἡ ἀναίδεια τῆς δημόσιας προβολῆς μπορεῖ νά νομοθετεῖται ὡς ἀτομικό δικαίωμα διεθνικά καί διεθνιστικά· μπορεῖ νά φιμώνει διαμαρτυρίες καί νά καταφάσκει νομιμοποιήσεις· ὥστόσο, οὔτε ἀμνηστεύει οὔτε νομιμοποιεῖ τό βάθος-βάθος τῆς γενικῆς αὐτείδωλης ἡδονοθηρίας πού σάν ὁδοστρωτήρας συνιστᾷ τό χειρότερο παγκόσμιο πόλεμο τῆς ἀήθειας.

Ὅποτε ἡ κηδεῖα τοῦ ἥθους, ἡ κηδεῖα τοῦ μέτρου, ἡ κηδεῖα τῆς κοινωνικῆς ὑπομονῆς, ὁδηγεῖ σέ ὑποχρεωτική καθιέρωση τοῦ ἥθους τῆς κηδεῖας, τοῦ ἥθους τοῦ θαψίματος, τοῦ ἥθους πού μυρίζει ὅπως μυρίζουν τά πτώματα.

Ποιός θά μᾶς γλιτώσει “ἐκ τοῦ σώματος τῆς γενικευμένης σαρκοποίησης”, πού ξεπερνᾷ ἀκόμη καί τίς ψυχιατρικές πιστοποιήσεις;

Ποιός πύρινος Ἡλίας θά δεχτεῖ νά καταγγεῖλει... τήν κάθε λογῆς Ἀχαιβική αὐτειδωλική ἀναίδεια;

Ποιός λεβέντης Μακρυγιάννης θά μπεῖ μπροστά... γιά νά προστατευθεῖ τό Σύνταγμα τουλάχιστον τῆς προστασίας τοῦ μέτρου καί τοῦ ἥθους ἀπό τήν γνωμική (καί ὄχι φυσιομετρική) ἰδιογνώμονα αὐτο-ήθεια;

Μέ τόση “φυσιολογική” ἀλλά φαντασιακή παθολατρεία (καί μάλιστα εἰσαγωγῆς, ΟΧΙ ρωμέηκης παραδοχῆς), κινδυνεύουμε σάν “κοινωνικό” σῶμα μήπως καί χάσουμε τελικά τά δεδομένα τῆς υἱείωσης καί —ἀκόμη χειρότερα— τά πρότυπα τῆς θεολογικῆς ἀνθρωπολογικῆς ἀρτίωσης καί μετάνοιας καί σωτηρίας.

Διότι μόνον στή θεολογική ανθρωπολογική άρτίωση βρίσκεται ή άξία καί ή όμορφιά καί ή φυσικότητά μας. Άνοικτή πρόσκληση καί τών πιπτόντων καί τών άνισταμένων, καί τών άμαρτανόντων καί τών μετανοούντων.

«... Τό πάθος εΐναι ή τύφλωση τής άποκλειστικής άπασχόλησης μέ τόν έαυτό μας. Έπομένως ή άπελευθέρωση άπό τά πάθη, ή ή άπάθεια, χωρίς τήν όποία δεν ύπάρχει άρετή, δέν εΐναι άναισθησία αλλά ύψιστη εύαισθησία για τούς άλλους. Για νά κερδίσει κανείς τήν εύαισθησία πρέπει νά πάθει, μαχόμενος έναντίον τών παθών του. Μόνο διά τοϋ σταυροϋ φθάνει κανείς στήν εύαισθησία τής άπάθειας ή τής άρετής. Διότι άρετή εΐναι νά ζοϋμε για τούς άλλους. Άνάλογα μέ τό βαθμό τους οί άρετές άποκτοϋν διάφορες όνομασίες. Ή άρετή τής άγάπης άντιπροσωπεύει τήν άγαθότητα, τή διαφάνεια καί τήν κοινωνικότητα στό έπακρο. Ή άγάπη περιέχει συγκεντρωμένες όλες τίς άρετές, εΐναι ή κατ' έξοχήν άπαθής εύαισθησία. Εΐναι ή άρετή πού ίσοδυναμεί μέ τή θέωση, πού εΐναι ταυτόχρονα ό κορυφαίος έξανθρωπισμός. Μόνο έν Θεώ μπορεί νά γίνει ό άνθρωπος πλήρης, όπως δείχνει ό όρος τής Χαλκηδόνας. Ή ψυχή όμως άγγίζει αύτή τή μεγίστη όμοίωση μέ τόν Θεό στήν προσευχή. Διότι στήν άληθινή προσευχή ή ψυχή ένώννεται μέ τόν Θεό καί εΐναι άπερίσπαστη σ' αύτή... Ή διαφάνεια τοϋ άγίου εΐναι ή ίδια ή διαφάνεια τοϋ Θεοϋ σ' αύτήν» (π. Δημητρίου Στανιλοάε, “Ή περί Θεοϋ όρθόδοξη χριστιανική διδασκαλία”, έκδόσεις “Άρμός”, 2011, σ. 237-8).

Ή Έκκλησία άνέκαθεν φιλανθρωπεύεται. Βιώνει έμπόνως τόν παραπικρασμό άπό τήν παράφρονα κοσμική καταφρόνηση τοϋ Θεοϋ, τό ξανασταύρωμά Του άπό τούς τυχαίους τής ίστορίας, καί διακονεί τήν άτομική καί συλλογική μετάνοια μέ τήν ίδια τήν παρουσία καί τήν προφητική παρηρησία Της.

Οί ιδεολογίες καί χιτλερίζουν καί σταλινίζουν καί... καί... νομοθετίζουν.

Ή Έκκλησία προσδοκᾷ τή σωτηρία κάθε άσώστου καί ύποδεικνύει τή θεραπευτική καταξίωση τής έλευθερίας έναντι πάσης έλευθεριότητας. Πάντοτε ή Έκκλησία ζοϋσε καί δροϋσε στή λογική “τής άνεστραμμένης πυραμίδας” πού φορτώνεται όλα τά φορτία τοϋ κόσμου.

Ή πρωτοβουλία τής έπιστροφής άπό τήν έλευθεριότητα στήν έν Χριστῷ έλευθερία εΐναι τό πιό συγκλονιστικό δικαίωμα όλων μας. Πιό συγκλονιστικό καί πιό συναρπαστικό άπό κάθε φαντασίωση έλευθεριότητας πού έφτασε νά καταδυναστεύει τίς λογής-λογής έθελοδοουλείες τής έποχής μας.

Καί αύτή ή έν Χριστῷ έλευθερία, όσο κι άν λειτουργεί σταυρώσιμα, πάντως εΐναι ή μόνη άναστάσιμη.

«Όταν έγίνα Όρθόδοξος, έκουσίως σταύρωσα τόν νοϋ μου, καί όλοι οί σταυροί πού

έπωμίστηκα εἶναι μονάχα πηγή χαρᾶς γιά μένα. Δέν ἔχασα τίποτα καί κέρδισα τά πάντα» (π. Σεραφεῖμ Ρόουζ, “Μεταλαμπαδεύοντας τό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας”, περ. “Πεμπτουσία”, τ. 20, σ. 99).

† Ὁ [Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου Δημήτριος](#)